

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף טו עמוד ב

הקודשים בית שמאי בית הלל ואם רבי מאיר אומר רב נחמן		פיגול, נותר, טמא		אין לשרוף יחד	נשרפים ביחד	מדברי רבי יהושע למה רבי יוסי עונה מרב חנינא סגן הכהנים ?	רבי יוסי חשב שרבי מאיר מסיק מסקנות מדברי רבי חנינא סגן הכהנים , ורבי מאיר אומר לו שזה מרב יהושע .
בית שמאי בית הלל רבי ירמיה רבי מאיר		שאלת רבא לרב נחמן תשובה		ענה זקן		גם בשריפה של כל דבר בפני עצמו יש הפסד עציים?	
אם רבי יהושע אומר שמותר לטמא ביד את היין-על זה המחלוקת?		זה שונה כי יש יין חולין למטה שיקבלו טומאה.		הפסד מחובה (יין חולין) חשש, להפסד קטן (עציים) לא חשש.		הסבר א' דף טו עמוד ב' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון - מחלוקת רבי מאיר ורבי יוסי	

הפיגול והנותר והטמא, בית שמאי אומרים: אין נשרפין כאחת, ובית הלל אומרים: נשרפין כאחת. ואי סלקא דעתך רבי מאיר מדברי רבי יהושע קאמר - אמאי מהדר ליה רבי יוסי מדברי חנינא סגן הכהנים? - אמר ליה רב נחמן: רבי יוסי לאו אדעתיה, דהוא סבר: רבי מאיר מדברי חנינא סגן הכהנים קאמר ליה, ואמר ליה: אנא מדברי יהושע קאמינא. ואמר ליה: ואפילו לרבי יהושע נמי אינה היא המדה, דהא מודה רבי אליעזר ורבי יהושע ששורף זו בפני עצמה וזו בפני עצמה. - ואמאי אינה היא המדה? מדה ומדה היא! - שאני התם, דאיכא הפסד חולין. מתקיף לה רב ירמיה: מתניתין נמי איכא הפסד דעציים! - אמר ליה ההוא סבא: להפסד מרובה - חששו, להפסד מועט - לא חששו.

חלק א' במסכת פסחים דף טו עמוד ב'

רבי יוסי	רבי יוחנן	רבי ירמיה	רבי זירא
בין רבי יוסי לרבי מאיר בשעה 6, בשעה 7 מותר לשרוף.	גיד שרבי יוחנן סובר שהמשנה באב הטומאה מהתורה וולד (ראשון) טומאה מדרבנן, ומדבריהם זה מרב חנינא סגן הכהנים .	נכון	למדנו כך שרבי יוחנן סובר שהמשנה באב הטומאה מהתורה וולד (ראשון) טומאה מדרבנן, ומדבריהם זה מרב חנינא סגן הכהנים , וכן המחלוקת עד סוף שעה 6, בשעה 7 שורפים נגיד סיוע
פיגול, נותר, טמא	אין לשרוף יחד	נשרפים ביחד	פיגול, נותר, טמא
הקודשים בית שמאי בית הלל	תשובה	לפגול ונותר יש טומאה מחכמים.	לפגול ונותר יש טומאה מחכמים.
לחם שהתקלקל וראוייה למאכל כלב ולא לאדם-מטמאת טומאת אוכל ואפשר לשרוף עם טמאה בפסח.	לחם שהתקלקל וראוייה למאכל כלב ולא לאדם-מטמאת טומאת אוכל ואפשר לשרוף עם טמאה בפסח.	לחם שהתקלקל וראוייה למאכל כלב ולא לאדם-מטמאת טומאת אוכל ואפשר לשרוף עם טמאה בפסח.	לחם שהתקלקל וראוייה למאכל כלב ולא לאדם-מטמאת טומאת אוכל ואפשר לשרוף עם טמאה בפסח.
תשובה-זה שונה	שאלים	דברי רבי יוסי לרבי מאיר -גם לא ראוי לאדם=עפר	אם כך מה פירוש מודה?
שואלים-אם כך זו שאלה טובה?	חכם	שנטמא במשקין שנטמאו במגע בשרץ מת.	שנטמא במשקין שנטמאו במגע בשרץ מת.
טעם רבי יוסי	טעם רבי מאיר	שרץ מת - טימא במגע - מזל - טימא במגע - בשר=טומאה דאורייתא.	זה מדרבנן.

אמר רבי יוסי: אמר רבי יוחנן: מחלוקת - בשש, אבל בשבע - דברי הכל שורפין. אמר ליה רבי זירא לרבי יוסי: נימא קסבר רבי יוחנן: מתניתין באב הטומאה דאורייתא, וולד הטומאה דרבנן, ומאי מדבריהם - מדברי רבי חנינא סגן הכהנים. אמר ליה: אין. איתמר נמי, אמר רבי יוחנן: מתניתין באב הטומאה דאורייתא וולד הטומאה דרבנן, ומאי מדבריהם - מדברי רבי חנינא סגן הכהנים. ומחלוקת בשש, אבל בשבע - דברי הכל שורפין. לימא מסייע ליה: הפיגול והנותר והטמא, בית שמאי אומרים: אין נשרפין כאחת, ובית הלל אומרים: נשרפין כאחת. - שאני התם, דאית להו טומאה מדרבנן. דתנן: הפיגול והנותר - מטמאין את הידים. לימא מסייע ליה: הפת שעטיפשה ונפסלה מלאכול לאדם, והכלב יכול לאכלה - מטמאה טומאת אוכלין בכביצה, ונשרפת עם הטמאה בפסח. - שאני התם, דעפרא בעלמא הוא. - אי הכי, מאי מודה? - הכי קאמר ליה רבי יוסי לרבי מאיר: אפילו לרבי יהושע דמיקל, כי מיקל - בתלויה וטמאה, אבל בטורה וטמאה - לא. - אי הכי, אמאי אינה היא המדה? מדה ומדה היא! - אמר רבי ירמיה: הכא בבשר שנטמא במשקין שנטמאו מחמת שרץ, ואזדא רבי מאיר לטעמיה ורבי יוסי לטעמיה; רבי מאיר לטעמיה, דאמר: טומאת משקין לטמא אחרים - דרבנן, ורבי יוסי לטעמיה, דאמר: טומאת משקין לטמא אחרים - דאורייתא, דתניא:

תוספות מסכת פסחים דף טו עמוד ב

ולא ידעין אי נגע אי לא נגע וקשה לרבי"א אי ברה"י ספיקו טמא ואי ברה"ר ספיקו טהור ונראה לר"י לפרש כגון שתי חביות ברה"י ונגע באחת מהן ואינו יודע באיזה מהן נגע דהשתא שתיהן תלויות דבר תורה דלא ילפינן מסוטה דברשות היחיד ספקו טמא אלא דבר שיכול להיות אמת כעין סוטה אבל הכא דודאי אחת מהן טהורה אין לטמאות שתיהן מספק כדתנן בפרק שני דזירים (בזיר ד' ז. ב') בזירם שאמר להם אחד ראיתי אחד מכם שנטמא מביאין קרבן טומאה וטהרה ומפרש בגמ' דהוי ספק טומאה ברה"י ואפ"ה לא אמר' דכל אחד יביא קרבן טומאה משום דודאי לא נטמא רק אחד מהן.

נימא קסבר ר' יוחנן כו' מדברי ר' חנינא - פ"ה דמשמע ליה מדקאמר מחלוקת בשש דאי מדברי יהושע מאי איריא בשש אפי' בד' וה' נמי כיון דאזיל לאיבוד ואין נראה לר"י דדילמא הא דנקט שש לאו לעמוט ד' וה' אלא משום דבעי למימר אבל בד' ד"ה שורפין ועוד דבד' וה' לא אזיל לאיבוד דכיון דשרי באכילה ימצא להן אוכלין הרבה ונראה לר"י דדייק מדקאמר אבל בד' ד"ה שורפין ואי מדברי רבי יהושע קאמר א"כ מנלן דבד' שורפין לרבי יוסי כיון דסבירא ליה דהתם שאני דאיכא הפסד חולין אבל בעלמא לא אף על גב דאזיל לאיבוד א"כ אפי' בד' לא ישרפו עם הטמא וא"ת הא דבד' שורפין אפילו לרבי יוסי משום דילף מדברי רבי עקיבא דשרי לשרוף פסול עם הטמא ו"ל כיון דמדברי יהושע ילף ולא מצינו דר"מ ילף איסור מטמאה מסברא אין לנו ללמוד איסור מטמא אבל אי מדבריה' היינו מדברי רבי חנינא וילף ר"מ איסור מטמא ורבי יוסי דאמר אינה היא המדה משום דסבירא ליה ולד טומאה דאורייתא ולא ילפינן מיניה איסור דרבנן דהיינו בשש אבל בד' איסור דאורייתא ילפינן מיניה.

ונשרפת עם הטמאה - נראה לו לדמות האי דאזיל לאיבוד לז' אבל בו' אין שורפין כיון דלא אזיל לאיבוד אלא משום גזירה דרבנן.

רבי יוסי לטעמיה - קשה רבי יוסי גופיה אית ליה לקמן (דף יח:): טומאת משקין לטמא אחרים דרבנן והא דאית ליה הכא דאורייתא בשיטת ר' עקיבא רבו אמר ואין זה לטעמיה ועוד

רש"י מסכת פסחים דף טו עמוד ב

הפיגול - לא צריך הכא, אלא מסיים הברייתא. הפיגול והנותר - של קדשים.

והטמא - בשר קודש שנטמא, דקיימא לן בפרק אחרון /ערי פסחים/ (קכ, ב) גזרו עליהן שיטמאו את הידים, ואף על פי שאין אוכל מטמא אדם - גזרו עליהן לטמא מיהת את הידים, ולא לטמא את הגוף, משום חשדי כהונה ועצלי כהונה, כדמפרשין התם, ואפילו הכי, דאית עלייהו טומאה דרבנן אמרי בית שמאי דאין שורפין פיגול ונותר, שאין טמאים מן התורה, עם הטמאה שהוא טמא מן התורה, וכל שכן בתרומה טהורה וטמאה, ואפילו בית הלל לא קשרו אלא משום דאית לפיגול ונותר טומאה דרבנן.

ואמר ליה - ר' יוסי לר' מאיר: כי ילפת ליה מדר' יהושע - נמי אינה היא המדה, דמודין הו' בזו ולקמיה פריך: אמאי אינה היא המדה?

מדה ומדה היא - דהא טהורה גמורה היא החבית הזאת, ומשום דסופה לאיבוד - שרי לטמוי בידים.

דעצים - שצריך להיסק שתי היסקות.

מחלוקת בשש - שעדיין אין על הטהורה אלא איסור דרבנן, אבל בשבע, שנאסרה כבר מן התורה - אין לך טומאה גדולה מזו, ודברי הכל אף לר' יוסי שורפין.

נימא קסבר ר' יוחנן - דמתניתין דד' חנינא בולד הטומאה דרבנן, ור' מאיר מיניה ילף, ודוקא נקט שש ר' יוחנן, ומשום דאית עליה איסור דרבנן הוא טעמא דר' מאיר, אבל אם בא לשורפה בחמש וארבע - מודה ר' מאיר דאין שורפין, ואף על גב דסופה לאיבוד - דלאו מדר' יהושע קא ילף, דטעמיה דר' יהושע התם משום הפסד חולין, או דילמא: לר' יוחנן נמי ר' מאיר מדר' יהושע ילף, וטעמא דר' מאיר לאו משום איסורא דרבנן הוא - דהוא הדין נמי לחמש וארבע, והאי דקאמר ר' יוחנן שש - אורחא דמילתא נקט.

אמר ליה אין - ודוקא שש קאמר, ולקמן פריך: אמאי קאמר ר' יוסי אינה היא המדה. נימא מסייע ליה - דבשבע מודה ר' יוסי.

הפיגול ונותר כו' - ר' יוסי אמר ליה לעיל, וקאמר ליה לר' מאיר: בהא הוא דאמרי בית הלל